

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 426/2011-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., **o d m i e t a** z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. septembra 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 17. júla 2003 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 165,97 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 13 dvojtýždenných splátkach po 19,92 €. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, bola 29. novembra 2003 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne bol 6. februára 2004 podaný návrh na výkon exekúcie súdному exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresný súd“) 1. decembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. k. 3 Er 349/2008-27 z 20. januára 2011 exekúciu zastavil, pričom rozhodol aj o trovách exekúcie. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „tým, že súd zasiahol do vykonávacieho

konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „*na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“* napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo

slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie krajského súdu č. k. 13CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011 nadobudlo právoplatnosť 19. júla 2011 (sťažnosť bola daná na poštovú prepravu 16. septembra 2011), vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože v dôsledku zastavenia exekučného

konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnomu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodit' záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex officio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutým uznesením potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd uznesením č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 349/2008-27 z 20. januára 2011 vo výroku, ktorým exekúciu zastavil.

Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol:

„Súd preskúmal notársku zápisnicu, na podklade ktorej je vedená predmetná exekúcia a zmluvu o úvere č. 7260105 zo dňa 17. 07. 2003 a zistil, že jeden zo základných predpokladov materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice, t. j. súhlas povinnej s obsahom notárskej zápisnice a s jej vykonateľnosťou, nebol riadne splnený. Podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku môžu byť exekučným titulom i notárske zápisnice, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. V predmetnej veci notársku zápisnicu spísal za povinnú jej zástupca advokátsky koncipient Mgr. B. Ž. Splnomocnenie vyvodzoval z ustanovenia zmluvy o úvere v súvislosti s plnomocenstvom od Mgr. K. zo dňa 02. 01. 2003. ...

V predmetnej veci nebolo zistené uzavretie dohody o plnomocenstve (ako dvojstranného právneho úkonu) medzi povinnou a advokátom Mgr. T. K. Zo zmluvy o úvere a jej podpisovania je nejasné, akú vôľu mienila dlžníčka prejavíť podpísaním zmluvy. Zmluvu podpísala dňa 21. 07. 2003, samotné plnomocnenstvo dlžníčkou podpísané nie je. Ani výkladom nie je možné odstrániť nejasnosť, akú vôľu mienila povinná podpisom úverovej zmluvy prejavíť. Jednoznačné je len to, že svojím podpisom vyjadrila súhlas s prijatím poskytnutej sumy, jej vrátením v navýšenom rozsahu a s aplikáciou všeobecných podmienok poskytovania úveru na ich zmluvný vzťah. Či povinná mienila právnym úkonom aj splnomocniť advokáta nie je zrejmé. V zmluve o úvere bolo plnomocnenstvo spísané bez ďalšej prezentácie zmluvného vzťahu uzavretého medzi advokátom a klientom. Preto súd považuje prejav vôle povinnej za neurčitý a v tejto časti právny úkon za neplatný.

Nedostatkom právneho úkonu je aj to, že bola obmedzená slobodná voľba advokáta, ak v predtlačí úverovej zmluvy, v textovej časti na rovnakej strane, na ktorej sa uzatvárajú zmluvné podmienky pre poskytnutú výšku úveru a podmienky jej vrátenia, sa v samostatnej časti textu uvádza konkrétny advokát, ktorý má na základe plnomocenstva hájiť záujmy splnomocniteľa. Preto nie je možné jednoznačne vysloviť právny záver, že dlžníčka

podpísaním úverovej zmluvy mienila uzavrieť aj zmluvu o plnomocenstve a už vonkoncom nie, že tým mala možnosť prejavíť svoju slobodnú vôľu pri výbere advokáta, ktorý háji jej záujmy. K rovnakým záverom o neplatnosti splnomocnenia advokáta dlžníkom v rámci zmluvy o úvere dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. 8 Sžo 17/2007.

Keďže nebol preukázaný prejav vôle povinnej uzatvoriť s Mgr. K. dohodu o plnomocenstve, nemožno vyvodíť oprávnenie Mgr. K. a ním splnomocneného advokátskeho koncipienta spísať za povinnú notársku zápisnicu, ktorá by mohla byť vykonateľným exekučným titulom a vyjadriť za ňu súhlas s vykonateľnosťou tejto zápisnice. Ako už bolo uvedené, súd na základe vyššie uvedených úvah dospel k záveru, že notárska zápisnica č. N 5155/2003, NZ 112068/2003, spísaná na Notárskom úrade notára JUDr. O. Ď. dňa 29. 11. 2003, nie je vykonateľná, nakoľko absentuje súhlas povinnej s jej vykonateľnosťou.

Vzhľadom na skutočnosť, že v priebehu konania exekučný súd zistil, že notárska zápisnica, na základe ktorej je vedená exekúcia, nie je vykonateľná, súd exekúciu zastavil z úradnej moci v súlade s citovaným ustanovením § 57 Exekučného poriadku. Keďže boli naplnené podmienky na zastavenie exekúcie ex offo, súd nerozhodoval o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nakoľko toto rozhodnutie by bolo nadbytočné a zastavenie exekúcie ex offo má pred ním prednosť.“

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011 odôvodnil takto:

«V dôsledku podaného odvolania krajský súd vec v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 OSP prejednal a podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP uznesenie okresného súdu vo výroku, ktorým exekúciu zastavil, potvrdil. ...

Oprávnená a povinná uzavreli dňa 17. 07. 2003 „Zmluvu o úvere“ (č. l. 6 spisu) ako tzv. formulárovú zmluvu. Jej súčasťou je aj „Splnomocnenie“, ktorým povinná dala advokátovi Mgr. T. K., okrem iného, oprávnenie „na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, t.j., aby v mojom mene uznal môj záväzok z úveru vyššie uvedeného“. V čase uzavretia úverovej zmluvy nemala ale oprávnená žiadny právny dôvod trvať na tom, aby povinná dala plnomocenstvo splnomocnencovi (zástupcovi) vybranému oprávnenou na

právny úkon, ktorý v budúcnosti môže ale aj nemusí byť potrebné urobiť a to ešte k tomu len so súhlasom povinnej (dobrovoľne). Táto časť zmluvy o úvere je neprijateľnou podmienkou, a preto je neplatná (§ 52 a § 53 OZ). Povinná teda platne nesplnomocnil Mgr. T. K. svojim zastupovaním. Notárska zápisnica číslo N/5155/2003, NZ/112068/2003 zo dňa 29.11.2003 (č. l. 3-4 spisu) nie je exekučným titulom.

Notárska zápisnica nie je exekučným titulom aj preto, že o jej spísanie za povinného nepožiadala notára advokát Mgr. T. K. (ak by sme uznali platnosť plnomocenstva), ale len advokátsky koncipient Mgr. B. Ž., hoci tento nebol v „Splnomocnení“, ktoré je uvedené v úverovej zmluve, spomenutý ako možná ďalšia osoba, ktorá môže advokáta zastúpiť. Z ustanovenia § 12 zákona číslo 132/1990 Zb. v znení účinnom v čase uzavretia úverovej zmluvy je totiž zrejmé, že advokáta môže v zásade zastúpiť len iný advokát. Advokátsky koncipient advokáta môže zastúpiť len pri jednotlivých úkonoch a to nikdy proti vôli klienta. Správne sa preto už pri uzatváraní zmluvy o zastúpení advokátom klient má advokátom informovať, či za advokáta môže konať aj koncipient a súhlas klienta je potom obsiahnutý v udelenom plnomocenstve pre advokáta. V súdnej veci advokát Mgr. T. K. nepostupoval správne aj preto, že substitučné plnomocenstvo nebolo udelené v konkrétnej veci konkrétneho klienta, ale ako tzv. univerzálne bez akejkoľvek špecifikácie a k tomu ešte pred „udelením“ plnomocenstva klientom advokátovi (už dňa 02. 01. 2003). „Univerzálne“ substitučné plnomocenstvo je neplatné.

Pokiaľ oprávnená v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že exekučný súd už skúmal exekučný titul v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 zákona číslo 233/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov a nezistil rozpor žiadosti exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie so zákonom, táto nie je prekážkou, aby exekučný súd kedykoľvek v priebehu exekúcie zisťoval, či trvajú podmienky exekúcie. Ak zistí, že tomu tak nie je, rozhodne o zastavení exekúcie aj bez návrhu (§ 58 ods. 1 uvedeného zákona). Procesné pochybenie okresného súdu je v tom, že považoval notársku zápisnicu za rozhodnutie. Správne mal exekúciu vyhlásiť za neprípustnú a túto zastaviť (§ 57 ods. 1 písm. g) EP.»

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 3 Er 349/2008-27 z 20. januára 2011, ktorý svoje rozhodnutie v časti výroku týkajúceho sa zastavenia

exekučného konania založil na posúdení notárskej zápisnice ako neplatného právneho úkonu, na základe ktorého nemožno viesť exekučné konanie.

Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Exekučného poriadku a Občianskeho zákonníka podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na citované relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“.

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje neprípustný zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 13 CoE/225/2011-57 zo 7. júla 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. To však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravid užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprocené princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil

porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2011